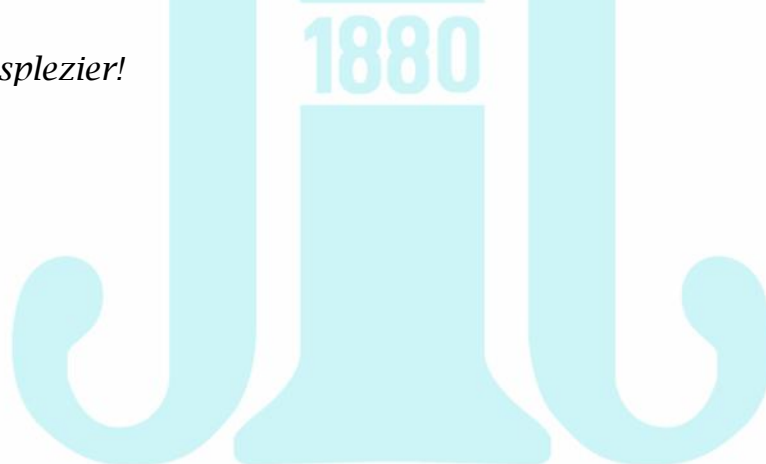

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

SEKS EN JALOEZIE
(Sexe & Jalousie)

Een blijspel in drie bedrijven

door

1880

Marc Camoletti

Vertaling: Vic Ribbens

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2014
Nr. 2322

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZES tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

SACD
Koninklijke Prinsstraat 87
1050 Brussel

en de vertaalrechten aan : Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden. (Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE C4

Opgelet : de rechten voor de oorspronkelijke auteur dienen aan de Sacd te worden betaald

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *SEKS EN JALOUZIE* op te voeren moet de naam van auteur *MARC CAMOLETTI* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler *VIC RIBBENS*, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1996/0220/023
ISBN 978-90-385-04377

© 1996 Toneelfonds J. Janssens /Marc Camoletti
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(4 dames - 2 heren)

BERNARD

JACQUELINE, vrouw van Bernard

MARIE-LOUISE, de meid

ROBERT REGNIER, minnaar van Jacqueline

JULIETTE REGNIER, vrouw van Robert

BARBARA, dure callgirl

DECOR

Een grote livingroom van een appartement met verdieping.

Vooraan cour, een deur die uitgaat op het vertrek voor het dienstpersoneel en de keuken. Tweede plan cour, een bar. Derde plan, de toegangsdeur van het appartement. Eerste plan jardin, een deur die uitgaat op een bureau. Tweede plan jardin, een sofa met de rug tegen het decor. Derde plan jardin, het begin van een trap die naar de verdieping gaat. De ganse fond bestaat uit een grote, glazen deur die uitgaat op een terras in open lucht. Drie fauteuils, een lage tafel. Schilderijen, lampen, verscheidene meubelstukken. Telefoon. Het is een luxueus appartement.

E E R S T E A K T E

(Jacqueline op, van de trap, gevolgd door Bernard.)

BERNARD : En om hoe laat denk je terug te zijn?

JACQUELINE : Dat hangt van de files af...

BERNARD : Ja. En vandaag, het begin van het weekend, is daar veel kans op.

JACQUELINE : Juist... enfin, ik denk dat ik zal terug zijn tegen 8 uur, half negen.

BERNARD : Niet vroeger?

JACQUELINE : Neen, ik denk het niet, zelfs als Jean-Louis me niet laat wachten.

BERNARD : O, ja?... Vijf minuten die een uur duren!

JACQUELINE : Ik zal je maar ineens zeggen dat ik niet van plan ben lang te wachten.

BERNARD : Ja. Vooral omdat je nu niet direct een coiffeur nodig hebt. *(Hij wijst naar haar kapsel.)*

JACQUELINE : Neen, maar omdat ik niets meer heb om aan te trekken...

BERNARD : Nu niet overdrijven!

JACQUELINE : Ja. Maar enfin, je weet wat ik bedoel! Ik heb een kasjmieren sjaal ontdekt, die er niet slecht uitziet. Dus ga ik misschien even langs de Passystraat. *(Ze kijkt op haar horloge)* O lala! Straks kom ik nog te laat.

BERNARD : Heb je een afspraak?

JACQUELINE : Ik? Neen! Absoluut niet! Met wie?

BERNARD : Wel, ik bedoel... Met Jean-Louis...

JACQUELINE : Neen, maar het kost tijd om er te geraken en als er 25 personen voor mij zijn als ik er aankom...

BERNARD : Ja, ik heb het begrepen. Maak dat je wegkomt! Maar geen overdreven snelheid!

JACQUELINE : Ik kan autorijden.

BERNARD : Een reden te meer om rekening te houden met al die anderen die alleen zaterdag rijden...

JACQUELINE : *(Geeft een vage afscheidszoen)* Je weet dat je op mij kunt rekenen.

BERNARD : O ja, dat weet ik.

JACQUELINE : Tot straks.

BERNARD : Maar ja, maar ja.

(Jacqueline af. Bernard heeft haar tot bij de deur begeleid. Hij kijkt haar na, maar wij zien haar al niet meer. Hij sluit de deur, komt terug, kijkt op zijn horloge. Hij duwt op de dienstbel, gaat tot bij de glazen deur en kijkt naar buiten. Marie-Louise komt op.)

MARIE-LOUISE : Heeft u gebeld?

BERNARD : Ja! Want u bent er toch!

MARIE-LOUISE : O ja! Inderdaad!

BERNARD : Ik wil u spreken over uw vrije morgen.

MARIE-LOUISE : Wie zegt er dat ik ga vrijen morgen?

BERNARD : Wat bedoelt u?

MARIE-LOUISE : Ik ben wel in uw loondienst maar dat geeft u - met alle respect - niet het recht om mij over mijn liefdeleven te ondervragen.

BERNARD : Uw liefdeleven?

MARIE-LOUISE : Of ik morgen vrij of niet gaat u niet aan.

BERNARD : Wacht even, wacht even... Ik heb het niet over uw vrijen morgen, maar over uw vrije morgen.

MARIE-LOUISE : Blijft u?

BERNARD : Ik spreek niet over uw liefdeleven, maar over de dag dat u vrij bent. Deze zaterdag.

MARIE-LOUISE : A nee! Mijn vrije dag is de dag na zaterdag.

BERNARD : Ja! Maar vandaag gaat u doen alsof het zondag is.

MARIE-LOUISE : Ah, u wilt nu dat ik op zaterdag weg ga?

BERNARD : Neen, in tegendeel! Ik wil dat u hier blijft.

MARIE-LOUISE : *(Ze wacht even, bekijkt hem)* Dit is niet eenvoudig, hé?

BERNARD : Toch wel!

MARIE-LOUISE : Neen. Ik denk dat ik daar niet uit geraak!

BERNARD : Waarom niet?

MARIE-LOUISE : Als u me steeds voor intelligenter houdt dan ik ben.

BERNARD : Wees gerust. Ik ken u.

MARIE-LOUISE : Dat is een geruststelling.

BERNARD : In orde. Luister nu goed.

MARIE-LOUISE : Ik doe niet anders.

BERNARD : Kijk. Er gaat een meneer komen.

MARIE-LOUISE : Wanneer?

BERNARD : Hij kan hier iedere moment zijn. Ik heb een afspraak met hem om drie uur.

MARIE-LOUISE : Ah ja...?!... en dan?

BERNARD : En dan, die meneer weet het niet.

MARIE-LOUISE : Hij weet wat niet?

BERNARD : Dat hij een afspraak heeft.

MARIE-LOUISE : Ah! Hij weet het niet?

BERNARD : neen. Begrijpt u?

MARIE-LOUISE : Absoluut niet.

BERNARD : Maar, wat begrijpt u dan niet?

MARIE-LOUISE : Wel, als u me zegt dat die meneer niet weet dat hij een afspraak heeft op de afspraak die u mij zegt dat hij heeft, dan begrip ik niet waarom hij zal komen.

BERNARD : Omdat hij een afspraak heeft met mijn vrouw.

MARIE-LOUISE : Ah?! Met...

BERNARD : Zo is het.

MARIE-LOUISE : Dat is heel vervelend.

BERNARD : Waarom?

MARIE-LOUISE : Omdat uw vrouw, enfin, madame juist weggegaan is...!

BERNARD : Ja, maar dat weet die meneer niet.

MARIE-LOUISE : Wel, wel, wel. Die meneer weet ook niet veel.

BERNARD : Ja! En daar komt nog bij dat hij ook niet weet dat hij met mij een afspraak heeft!

MARIE-LOUISE : Ah ja! Omdat hij denkt dat hij een afspraak heeft met madame?

BERNARD : Juist.

MARIE-LOUISE : Als het zo zit, dan weet hij er nog minder van dan ik dacht.

BERNARD : Dus, omdat hij denkt dat hij mijn vrouw gaat ontmoeten, weet hij niet dat hij met mij te doen krijgt. Kunt u volgen?

MARIE-LOUISE : Ja! Ik volg! Die vent weet helemaal niets!

BERNARD : Juist. En anderzijds verwacht hij ook niet u hier te vinden.

MARIE-LOUISE : Mij?

BERNARD : Ja. U.

MARIE-LOUISE : Maar ik ken die meneer niet.

BERNARD : Neen. Maar mijn vrouw heeft hem gezegd dat u er niet zou zijn.

MARIE-LOUISE : Maar waarom heeft madame tegen die meneer over mij gesproken?

BERNARD : Zodat hij zou begrijpen dat zij alleen zou zijn.

MARIE-LOUISE : Ja. In feite zijn we allebei hier, en madame die hier had moeten zijn, is er juist niet...!

BERNARD : Voilà, u bent er.

MARIE-LOUISE : Ja, maar het was niet gemakkelijk om er t geraken.

BERNARD : Dus, die meneer gaat aanbellen.

MARIE-LOUISE : Uw vrouw zou moeten open doen, maar vermits zij er niet is...

BERNARD : Iemand moet toch open maken.

MARIE-LOUISE : Zeker, omdat hij een afspraak heeft, kunnen we hem niet voor de deur laten staan.

BERNARD : En omdat hij niet weet dat ik er ben, kan ik niet gaan open doen.

MARIE-LOUISE : Dat is evident.

BERNARD : Wie blijft er dan over om te gaan open doen?

MARIE-LOUISE : Niemand!

BERNARD : Toch wel! U!

MARIE-LOUISE : Ah neen!

BERNARD : Hoe? Wilt u niet gaan open maken?

MARIE-LOUISE : Ik wil wel, maar ik kan niet.

BERNARD : Hoe, u kunt niet?

MARIE-LOUISE : Wel neen. Uw vrouw heeft toch tegen die meneer gezegd dat ik er niet

zou zijn. Nu heb ik u!

BERNARD : Ja. En daarom gaat u doen alsof het uw vrije dag is.

MARIE-LOUISE : Ah ja! Akkoord!

BERNARD : Dus, u doet open, laat die meneer binnen...

MARIE-LOUISE : En ik ga buiten...!

BERNARD : Zo is het!

MARIE-LOUISE : Dus heb ik in feite twee dagen vrij!

BERNARD : Hoezo, twee dagen vrij?

MARIE-LOUISE : Wel ja! De zaterdag en de zondag.

BERNARD : Ah neen! U gaat buiten, maar u gaat niet weg.

MARIE-LOUISE : Ja, dat had ik begrepen, ik probeerde alleen maar. Ik moet doen alsof het mijn vrije dag is, maar dat is het niet.

BERNARD : Juist!

MARIE-LOUISE : 't Is een dooie mus, dus.

BERNARD : Dat is het. Dan nodigt u die meneer uit om te gaan zitten en u zegt hem dat madame onmiddellijk zal komen...

MARIE-LOUISE : Dan ga ik buiten...

BERNARD : Ja. En u komt terug binnen...

MARIE-LOUISE : Langs de dienstingang...

BERNARD : Juist. Ga je nu uitkleden...

MARIE-LOUISE : Blijft u?

BERNARD : (*Wijst naar de voorschoot*) Maar ja. U gaat zo toch niet buiten gaan!

MARIE-LOUISE : Ja, natuurlijk, want als die meneer me zo zag, dan zou hij weten dat ik terug binnen kwam langs de dienstingang.

BERNARD : Ziet u nu wel dat u er geraakt bent...!

MARIE-LOUISE : Ja, ja. Maar ik vertel u niet in welke toestand...!

(Zij gaat naar het vertrek voor het dienstpersoneel. Bernard is nu alleen en gaat naar de telefoon. Hij begint een nummer te vormen als er gebeld wordt. Hij haakt in en gaat naar de personeelskamer op het moment dat Marie-Louise binnenkomt. Zij is zonder schort, heeft een hoed en een tas in de hand.)

Het is zover. Hij heeft gebeld.

BERNARD : Wel, ga nu open doen! Maar wacht tot ik buiten ben.

MARIE-LOUISE : Gaat u toch weg?

BERNARD : (*Wijst naar de deur van het bureau, eerste plan jardin*) Natuurlijk, ik ben er toch niet.

MARIE-LOUISE : (*Wrijft over haar voorhoofd*) Heel juist. Zeg eens, heeft u het gezien, ik draag de hoed die ik gekocht hem voor mijn tante Mauricette omdat ik dacht dat het dan echt zou lijken alsof ik uitga.

BERNARD : Dat is heel goed... weet u nog alles wat u moet zeggen?

MARIE-LOUISE : Ja. En vooral wat ik hem niet moet zeggen.

BERNARD : Goed! Ik vertrouw op je. Nu is het uw beurt.

(*Bernard af bureau. Marie-Louise bekijkt zichzelf in de spiegel, zet de hoed op, er wordt weer gebeld.*)

MARIE-LOUISE : O lala! Wat een taart van een hoed. (*Ze gaat open maken.*) Komt u binnen. Komt u binnen.

ROBERT : (*Op. Hij heeft een ruiker bij.*) Dank u wel.

MARIE-LOUISE : Goeddag, meneer.

ROBERT : Goeddag, mevrouw.

MARIE-LOUISE : Juffrouw.

ROBERT : Ah? Excuseer...

MARIE-LOUISE : Het is niet erg. Het is die hoed die verouderd.

ROBERT : Ah ja, inderdaad.

MARIE-LOUISE : Ziet u wel...

ROBERT : Ik ben toch bij meneer en mevrouw Marcelin?

MARIE-LOUISE : Ja, ja... en u hebt een afspraak met madame...

ROBERT : Zo is het.

MARIE-LOUISE : Ja. Zo is het. Zo is het helemaal. Dus, meneer heeft me gezegd dat u madame verwacht... eu... ik wil zeggen dat madame me heeft gezegd dat ze

meneer verwacht... Zo is het helemaal. Dus als meneer zo goed wil zijn... Meneer... enfin madame heeft me gezegd dat meneer het zich zo gezellig mogelijk moet maken terwijl hij om mij wacht... ik bedoel terwijl hij op madame wacht, natuurlijk... gaat u dus zitten.

ROBERT : Dank u.

MARIE-LOUISE : In normale omstandigheden zou madame de deur moeten open gedaan hebben als madame... ik bedoel... als ik zou weg gegaan zijn zoals het in normale omstandigheden gewoonlijk gebeurt. Want, ziet u, ik zou hier al lang niet meer hebben mogen zijn.

ROBERT : Oh ja?

MARIE-LOUISE : Ja! Zoals u kunt zien, ik heb mijn tas en mijn hoed.

ROBERT : Ja, dat zie ik.

MARIE-LOUISE : Dus, het is daarom dat ik niet kan blijven... dat ik moet uitgaan... enfin, ik ben er mee weg... ziet u... dus tot zien, meneer!

ROBERT : Tot ziens.

MARIE-LOUISE : Madame komt zodra ik weg ben, enfin hij... zij gaat er zo zijn... binnen...

ROBERT : Zeer goed! Bedankt!

MARIE-LOUISE : Neen, ik wou alleen maar zeggen! Wordt niet ongeduldig!

ROBERT : Maar nee, maar nee, bedankt.

MARIE-LOUISE : Alstublieft. Dus zoals ik daarnet gezegd heb ik ben er mee weg... ik vertrek, enfin, zoals u ziet... ik ga uit... Tot ziens, meneer.

ROBERT : Tot ziens, mevrouw.

MARIE-LOUISE : Nee, nee, 't is de hoed die veroudert...!

(Zij gaat af langs de toegangsdeur. Robert kijkt rond, legt de ruiker neer en gaat naar de fond om het terras te bekijken. Hij ontdekt de bar, schenkt zich een glas in. Hij drinkt een slok, doet een vrolijk danspasje. Hij gaat naar de trap en roept zachtjes.)

ROBERT : Oh! Oh! Ik ben het! Ik ben er!

(Robert hoort een geluid dat uit het bureau komt. Hij haast zich naar de ruiker en neemt als grapje een overdreven houding aan, ruiker in de ene, glas in de andere hand. Bernard op.)

BERNARD : Goeiedag.

ROBERT : *(Realiseert zich de situatie, neemt een andere houding aan.)* Hé? Wat? Wat is dat voor iets?

BERNARD : U wenst?

ROBERT : Ik? Niets!

BERNARD : Hoezo, niets?

ROBERT : Nee, nee!... Ik... ik... ik heb me van adres vergist!

BERNARD : Och ja?

ROBERT : Ja! Niet waar?... Ik ging op bezoek bij...

BERNARD : Bij wie?

ROBERT : Wel eu bij... *(hij zoekt)* ... bij... meneer Gardon!

BERNARD : Ah! Bij meneer Gardon?

ROBERT : *(voelt zich een beetje zekerder)* Zoals ik kom te zeggen.

BERNARD : En u brengt bloemen mee voor meneer Gardon?

ROBERT : Ja! Ziet u! Enfin neen! Ze zijn voor...

BERNARD : Mevrouw Gardonne...!

ROBERT : Ja! Ziet u! Zo is het, helemaal.

BERNARD : En in afwachting dronk u een glas?

ROBERT : Wat bedoelt... Ja, juist! Ziet u... *(Hij geeft hem zijn glas)* Excuseert u mij voor die vergissing.

BERNARD : Welke vergissing?

ROBERT : Wel, dat ik bij u thuis ben en er feitelijk niet zou mogen zijn.

BERNARD : Neen, dat zou niet mogen.

ROBERT : Neen, want u bent meneer Gardon niet en...

BERNARD : Nee, dat ben ik niet! Maar toch verwachtte ik u.

ROBERT : Mij?

BERNARD : Ja! U! En u bent zelfs een beetje te laat.

ROBERT : Waar haalt u dat vandaan?

BERNARD : Wel, het is tien over drie en mijn vrouw had u gevraagd om drie uur te komen.

ROBERT : Uw vrouw?

BERNARD : Ja. Zij heeft u een telegram gestuurd naar de Longchampstraat.

ROBERT : Longchamp?

BERNARD : Ja! Daar waar u uw grote studio hebt.

ROBERT : Grote studio...

BERNARD : Ja. Zij heeft u geschreven "kom bij mij om drie uur".

ROBERT : Om drie uur...

BERNARD : Zeker en vast. Ik heb zelf de tekst gedictieerd... langs de telefoon.

ROBERT : Maar wat vertelt u allemaal?

BERNARD : Trouwens, u hebt hem toch ontvangen.

ROBERT : Maar dat is niet waar.

ROBERT : Toch wel. Anders zou u toch niet hier zijn. En voor mijn vrouw zal het ook niet prettig zijn op dit ogenblik te staan wachten voor de deur van uw grote studio.

ROBERT : Luister, u verwacht met ik weet niet wie of wat, maar die grap heeft nu lang genoeg geduurd...

BERNARD : Daar ga ik volledig mee akkoord en het is daarom dat ik u wou ontmoeten, meneer Règnier.

ROBERT : Mijn naam is niet...

BERNARD : Toch wel. En u bent directeur van de fabriek Plasticos, die het zeer goed doet...

ROBERT : Ja, dat is waar...

BERNARD : Dus u ziet dat ik alles weet. Trouwens alleen maar omdat mijn wagen in panne gevallen is.

ROBERT : Maar wat vertelt u allemaal?

BERNARD : Ik heb de wagen van mijn vrouw moeten gebruiken. En daar vond ik een pak bekeuringen voor verkeerd parkeren, allemaal van zaterdag tussen vier en zeven

uur in de Longchampstraat. En dat is helemaal niet de buurt van het magazine waar mijn vrouw zich bezig houdt met de rubriek over gelaatsverzorging.

ROBERT : Maar ik zie het verband niet...

BERNARD : Ik ben zeer jaloers van aard...

ROBERT : Dat is uw zaak.

BERNARD : Juist! 't Is daarom dat ik besloten heb mijn vrouw te laten volgen.

ROBERT : Ja? Wel, dat is niet erg netjes.

BERNARD : Nee. Maar u moet me dat niet komen vertellen. Enfin, iedereen ageert volgens zijn mogelijkheden. Om kort te gaan, ik heb vernomen dat u al zes maanden haar minnaar bent.

ROBERT : Maar u droomt.

BERNARD : U weet hel goed dat het niet zo is.

ROBERT : Zo'n goedkope beweringen...

BERNARD : Maar ik heb er voor moeten betalen.

ROBERT : Ja? Maar ze bewijzen toch niets.

BERNARD : Voor mij wel. En door u hier te laten komen heb ik u ontzien.

ROBERT : Maar er valt niets te ontzien.

BERNARD : Kom me nu niet vertellen dat u liever zou hebben dat ik naar uw vrouw telefoneer. Naar Juliette...

ROBERT : Neen, dat is zeker.

BERNARD : Stop er dan mee te ontkennen. Geef de feiten toe. Dat zal zoveel gemakkelijker zijn.

ROBERT : Wel ja, zo is het, het spijt me.

BERNARD : Niet zoveel als mij.

ROBERT : Maar ik verbind mij er toe uw vrouw nooit meer te ontmoeten.

BERNARD : Ah. Bent u niet meer op haar gesteld dan dat?

ROBERT : Toch wel, toch wel, ik vind haar een wonderbaarlijke vrouw.

BERNARD : Niet waar?

ROBERT : Ja! Uitzonderlijk.

BERNARD : Juist.

ROBERT : Ik zou zelfs zeggen... uniek!

BERNARD : Dat is het woord...!

ROBERT : Het juiste woord.

BERNARD : Wel, ik ben blij dat wij dezelfde smaak hebben.

ROBERT : Ja... niet waar. Maar gezien de omstandigheden trek ik mij terug, enfin, ik bedoel, 't is gedaan. U hebt mijn woord.

BERNARD : Geef toe dat dit toch wel een beetje al te gemakkelijk is.

ROBERT : Hoe, al te gemakkelijk?

BERNARD : U slaapt met mijn vrouw. Wat niet weet niet en deert! Ik kom het te weten.
"Oh, pardon! Excuseer! Ik zal het nooit meer doen. Tot ziens, goede avond."

ROBERT : Maar het is uit haar eigen vrije wil dat uw vrouw...

BERNARD : Mijn vrouw is daar niet verantwoordelijk voor.

ROBERT : Maar toch...

BERNARD : Neen. Ik doe alsof zij niet verantwoordelijk is. Ze zal nooit weten dat ik het weet! En het is uw zaak er voor te zorgen dat uw vrouw het ook niet te weten komt. Zoals u ziet, ik ben zeer vergevingsgezind.

ROBERT : Ja, dat zie ik...

BERNARD : Alhoewel, men kan het onherstelbare niet herstellen.

ROBERT : Dat is zeker.

BERNARD : En wat gebeurd is, is gebeurd.

ROBERT : Dat is zeker.

BERNARD : Ja. Maar ik zou toch een compensatie moeten krijgen voor de schade die ik geleden heb.

ROBERT : Wilt u geld?

BERNARD : Alsof ik mijn vrouw aan u zou geleend hebben?

ROBERT : Dan zie ik echt niet wat ik kan doen.

BERNARD : Juist. Ik heb er in uw plaats over nagedacht en het is om u het resultaat te vertellen dat ik u tot hier heb laten komen.

ROBERT : Ah, wel, als u een mogelijke oplossing ziet, ik vraag niet beter.

BERNARD : Dan ben ik zeker dat wij akkoord gaan geraken, want ik zie zelfs meerder oplossingen.

ROBERT : Zoveel?

BERNARD : Ik kan u zelfs zeggen dat u keuze te over hebt.

ROBERT : Ha, u gaat mij laten kiezen?

BERNARD : Zeker en vast. De oplossing die u verkiest. Ik bedoel, u kiest tussen de twee oplossingen die ik zie.

ROBERT : Ik weet niet hoe u te bedanken...

BERNARD : Ja, wel, bedank me later maar.

ROBERT : Ja, ja, hartelijk dank. *(Hij steekt zijn hand uit en Bernard drukt ze.)*

BERNARD : 't Is graag gedaan... Dus, ik heb u al gezegd dat ik jaloers van aard ben...

ROBERT : Ja! Ja! Pas op... tussen ons... ik begrijp je... want ik zelf...

BERNARD : Ah? U ook... u bent ook...

ROBERT : O lala, spreek er niet over, vreselijk.

BERNARD : Is het zo erg?

ROBERT : Ja, wat wilt u, een mens heeft zichzelf niet gemaakt.

BERNARD : Nee, dat klopt.

ROBERT : Ja. Nu voor die oplossingen...

BERNARD : O ja. Kijk, de eerste mogelijke oplossing, ik vermoord u.

ROBERT : Hoe zegt u?

BERNARD : Ik zeg: ik vermoord u.

ROBERT : U maakt een grapje?...

BERNARD : Ja, in zekere zin wel... want ik zou het niet zelf doen, als ik één druppel bloed zie, ga ik al van mijn stokje.

ROBERT : U maakt er echt een grap van.

BERNARD : Zie ik er zo uit?

ROBERT : Nee, eigenlijk niet.

BERNARD : Daarom heb ik contact opgenomen met zeer ernstige lieden die dat gewoon zijn en dat zeer netjes doen.

ROBERT : En u vertelt me dat alsof het een grapje is.

BERNARD : Luister eens, ik ga er niet bij wenen.

ROBERT : Maar dat zou moord zijn.

BERNARD : Ja! Zo zou men het kunnen noemen! Maar pas op: een passionele moord. Er gebeurt er één per dag... alleen maar in Frankrijk.

ROBERT : Juist! Het is dus niet nodig er nog een bij te doen.

BERNARD : Hoe dan ook, u kunt gerust zijn. De verhouding die u met mijn vrouw heeft in acht genomen - wij zijn om zo te zeggen bijna familie van mekaar, niet waar - heb ik mij laten verzekeren dat u zelfs de tijd niet zult krijgen om ook maar iets gewaar te worden.

ROBERT : Maar u bent lichtzinnig!

BERNARD : Waarom?

ROBERT : Er zal een onderzoek volgen. Ze zullen ontdekken dat ik de minnaar van uw vrouw was.

BERNARD : En dan? Op de dag van uw "ongeval"... zal ik in Brussel of Londen zijn. In de bar van het Ritz. Ik zal de vrachtwagen niet besturen die u overrijdt.

ROBERT : Ah! Het zal met een vrachtwagen gebeuren?

BERNARD : Dat weet ik niet. Die specialisten kiezen hun eigen middelen. Er is nog niets beslist, omdat het allemaal van u afhangt.

ROBERT : Hoezo, van mij?

BERNARD : Ah ja. U vergeet de tweede mogelijke oplossing.

ROBERT : Vooruit, zeg op.

BERNARD : Wel, dat ik met uw vrouw ga slapen.

ROBERT : Neen maar, u bent compleet krankzinnig.

BERNARD : Maar denk toch eens na. Het enige dat u kunt ruilen tegen mijn vrouw, is uw vrouw.

ROBERT : Maar ik ben gehecht aan mijn vrouw.

BERNARD : Dat heeft u er toch niet van weerhouden met de mijne te slapen.

ROBERT : Maar dat is niet te vergelijken. Mijn vrouw is trouw. Die bedriegt mij niet.

BERNARD : Maar u bedriegt haar wel. Dus moeten we alleen maar de rollen omkeren. Uw vrouw gaat u bedriegen met mij, en ik zal niet meer trouw zijn aan de mijne, dank zij de uwe. Dat is prachtig!

ROBERT : O ja, vindt u dat?

BERNARD : Ja! Op die manier zult u hetzelfde gevoel krijgen als ik. Zeer, zeer onaangenaam.

ROBERT : Ja! Zeker! En daarom weiger ik ook... en dan, zo belangrijk is het allemaal nu

ook weer niet.

BERNARD : Het bewijs dat het belangrijk is, geeft u zelf door te weigeren.

ROBERT : Maar enfin, ziet u me al tegen mijn vrouw zeggen: "We gaan op bezoek bij de Marcellins" - "Wie zijn dat?" "Heel sympathiek! De echtgenoot wil je bespreken."

BERNARD : Ah! Ja! Dat is heel goed! Alleen zult u ook moeten zeggen waarom.

ROBERT : U ziet toch dat dat onmogelijk is.

BERNARD : Dat is vlug gezegd! Stel mij uw vrouw voor en ik zorg voor de rest.

ROBERT : Maar u beseft niet wat u mij voorstelt.

BERNARD : Als het over mijn vrouw ging, vond u dat allemaal heel normaal, maar als het over de uwe gaat maakt u er een drama van. Wees nu toch logisch.

ROBERT : Logisch? U bent compleet gaga. Als u zoveel om uw vrouw geeft, begrijp ik niet waarom u de mijne wilt.

BERNARD : Geloof vooral niet dat ik ongezonde neigingen heb.

ROBERT : Maar...

BERNARD : Nee! Niets van! Ik wil alleen dat u hetzelfde zult voelen als ik! Dat zal mijn schadeloosstelling zijn. Een soort van troostprijs. Maar als u liever de eerste oplossing hebt... ik heb het u gezegd: de keuze is aan u.

ROBERT : Goed. Luister. Ik ga er over nadenken.

BERNARD : Drie minuten.

ROBERT : Wablief?

BERNARD : U krijgt drie minuten om te kiezen. Niet meer...

ROBERT : Maar u bent...

BERNARD : Wie is er begonnen?

ROBERT : Ja! Goed! Akkoord, maar...

BERNARD : Niks te maren! Twee minuten en dertig seconden.

ROBERT : Luister! Wees toch redelijk!

BERNARD : Maar ik ben redelijk...!

ROBERT : Laat ons dan proberen iets anders te vinden!

BERNARD : Ja? Goed! Maar wat?

ROBERT : Zo direct... onmiddellijk... zie ik niets...